

“मीठे बच्चे- तिमीले आफूलाई संगमयुगी ब्राह्मण सम्झिनाथौ भने सत्ययुगी वृक्ष दे खिन आउने छ अनि अपार खुशीमा रहन्छौ।

प्रश्न:- जो ज्ञानका सोखिन छन्, उनको निशानी के हुन्छ?

उत्तर:- उनीहरू आपसमा ज्ञानको नै कुरा गर्छन्। कहिल्यै परचिन्तन गर्दैनन्। एकान्तमा गएर विचार सागर मन्थन गर्छन्।

प्रश्न:- यस सृष्टि ड्रामाको कुनचाहिँ रहस्य तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ?

उत्तर:- यस सृष्टिमा सिवाय एक शिवबाबा, अरू कुनै पनि चीज सधैं कायम हुँदैन। पुरानो दुनियाँका आत्माहरूलाई नयाँ दुनियाँमा लिएर जानको लागि कोही त चाहियो, यो ड्रामाको रहस्य पनि तिमी बच्चाहरूले नै जानेका छौ।

ओम् शान्ति। रुहानी बच्चाहरूप्रति पुरुषोत्तम संगमयुगमा आउनुहुने बाबाले सम्झाइरहनु भएको छ। यो त बच्चाहरूले सम्झन्छन्- हामी ब्राह्मण हौं। आफूलाई ब्राह्मण सम्झन्छौ वा यो पनि बिसिन्छौ? ब्राह्मणहरूले आफ्नो कुल बिसिंदैनन्। तिमीलाई पनि यो अवश्य याद रहनु पर्छ- हामी ब्राह्मण हौं। यो एक कुरा याद रहे पनि बेडा पार हुन्छ। संगमयुगमा तिमीले जुन नयाँ-नयाँ कुरा सुन्छौ, त्यसको चिन्तन चल्नुपर्छ, जसलाई विचार सागर मन्थन भनिन्छ। तिमी हौ रूप-वसन्त। तिम्रो आत्मामा सारा ज्ञान भरिन्छ, त्यसैले रत्न निस्कनु पर्छ। आफूलाई संगमयुगी ब्राह्मण सम्झनुपर्छ। कसैले त यो पनि सम्झदैनन्। यदि आफूलाई संगमयुगी सम्झिनाथौ भने सत्ययुगका वृक्षहरू देखिन आउने छन्, अनि अथाह खुशी पनि रहन्छ। बाबाले जे सम्झाउनु हुन्छ, त्यो भित्र दोहोरिनुपर्छ। हामी संगमयुगमा छौं, यो पनि तिमी सिवाय अरू कसैलाई थाहा छैन। संगमयुगको पढाइले समय पनि लिन्छ। यो एकै पढाइ हो नरबाट नारायण, नर्कवासीबाट स्वर्गवासी बन्ने। यो याद रहे पनि खुशी हुन्छ- हामी नै देवता स्वर्गवासी बनिरहेका छौं। संगमयुगवासी भएपछि नै स्वर्गवासी बन्छौ। पहिला नर्कवासी थियौ, त्यसैले बिल्कुलै गन्दा अवस्था थियो, फोहोरी काम गर्थ्यौं। अब त्यो मेटाउनु छ। मनुष्यबाट देवता स्वर्गवासी बन्नु छ। कसैको स्त्री मर्छिन्, तिमीले उनलाई सोध्यौ भने भन्छन्- मेरी युगल स्वर्गवासी भइन्। स्वर्ग के चीज हो, त्यो जानेका छैनन्। यदि स्वर्गवासी भइन् भने त फेरि खुशी हुनु पर्ने हो नि। अहिले तिमी बच्चाहरूले यी कुरालाई जानेका छौ। मनमा विचार चल्नुपर्छ- हामी अहिले संगमयुगमा छौं, पावन बनिरहेका छौं। बाबासँग स्वर्गको वर्सा लिइरहेका छौं। यो घरी-घरी स्मरण गर्नु छ, बिसिनु हुँदैन। तर मायाले भुलाएर एकदम कलियुगी बनाइदिन्छ। क्रियाकलाप यस्तो चल्छन्, मानौं एकदम कलियुगी। त्यो खुशीको पारा रहँदैन। अनुहार मुर्दा जस्तो हुन्छ। बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- सबै काम चितामाथि जलेर मुर्दा भएका छन्। तिमीले जानेका छौ- हामी मनुष्यबाट देवता बन्छौं, त्यसैले त्यो खुशी हुनुपर्छ नि। त्यसैले गायन पनि छ- अतीन्द्रिय सुखको भासना गोप-गोपीहरूसँग सोध। तिमीले आफ्नो दिलसँग सोध- म त्यसै भासनामा रहन्छु? तिमी ईश्वरीय मिशन हौ नि। ईश्वरीय मिशनले के काम गर्छ? पहिला त शूद्रबाट ब्राह्मण, ब्राह्मणबाट देवता बनाउँछ। हामी ब्राह्मण हौं- यो भुल्नु हुँदैन। ती ब्राह्मणहरूले त तुरुन्तै भनिदिन्छन्- हामी ब्राह्मण हौं। ती त हुन् कोखका सन्तान। तिमी हौ मुख वैशावली। तिमी ब्राह्मणहरूलाई धेरै नशा हुनुपर्छ। गायन पनि गरिएको छ- ब्रह्मा भोजन....। तिमीले कसैलाई ब्रह्मा भोजन खुवाउँछौ भने कति खुशी हुन्छन्। हामी पवित्र ब्राह्मणहरूको हातले बनाएको भोजन खान्छन्। मनसा-वाचा-कर्मणा पवित्र हुनुपर्छ। कुनै अपवित्र कर्तव्य गर्नुहुँदैन। समय त लाग्छ। जन्मदै त कोही बन्दैन। हुन त गायन छ- सेकेण्डमा जीवन्मुक्ति, बाबाको बच्चा बन्यो, वर्सा मिल्यो। एक पटक चिनेर भन्यो- उहाँ प्रजापिता ब्रह्मा हुनुहुन्छ। ब्रह्मा शिवका बच्चा हुन्। निश्चय गर्नासाथ वारिस बन्छन्। फेरि यदि कुनै अकर्तव्य गर्छन् भने धेरै सजाय खानु पर्ने हुन्छ। जसरी काशी कलवटको बारेमा सम्झाइएको छ। सजाय खाएर हिसाब-किताब चुक्ता हुन्छ। मुक्तिको लागि नै क्वामा कुद्थे। यहाँ त त्यो कुरा छैन। शिवबाबाले बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गर। कति सहज छ। फेरि पनि मायाको चक्र आउँछ। यो तिम्रो युद्ध धेरै समय चल्छ। बाहुबलको युद्ध यति समय चल्दैन। तिमी त जबदेखि आयौ, युद्ध सुरु भयो। पुरानाहरूसँग कति युद्ध हुन्छ, नयाँ जो आउँछन्, उनीहरूसँग पनि हुन्छ। त्यस लडाईमा पनि मरिरहन्छन्, अरू मिसिदै जान्छन्। यहाँ पनि मर्छन्, वृद्धि भइरहन्छन्। वृक्ष ठूलो त हुनु नै छ। बाबाले प्यारा बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- यो याद रहनु पर्छ, उहाँ बाबा

पनि हुनुहुन्छ, परम शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। कृष्णलाई त सद्गुरु, बाबा, टिचर भनिदैन।

तिमीलाई सबैको कल्याण गर्ने सोख हुनुपर्छ। महारथी बच्चाहरू सेवामा रहन्छन्। उनीहरूलाई त धेरै खुशी हुन्छ। जहाँबाट निमन्त्रणा मिल्छ, भाग्छन्। प्रदर्शनी सेवा कमिटीमा पनि राम्रा-राम्रा बच्चाहरूलाई चुनिन्छ। उनीहरूलाई निर्देशन मिल्छ, सेवा गरिरहन्छन्, त्यसैले भनिन्छ— यो ईश्वरीय मिशनको राम्रो बच्चा हो। बाबा पनि खुशी हुनुहुन्छ, यसले त राम्रो सेवा गर्छ। आफ्नो दिलसँग सोध्नुपर्छ— मैले सेवा गर्छु? भन्छन्— परमपिता परमात्माको सेवामा। परमपिता परमात्माको सेवा के हो? सबैलाई यही सन्देश देऊ— मनमनाभव। आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान त बुद्धिमा छ। तिमी नाम नै हो— स्वदर्शन चक्रधारी। त्यसैले यसैको चिन्तन चल्नुपर्छ। स्वदर्शन चक्र कहाँ रोकिन्छ र। तिमी चैतन्य लाइट हाउस हो। तिमी महिमा धेरै गाइन्छ। बेहदका बाबाको गायन पनि तिमीले जानेका छौ। उहाँ ज्ञानका सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ, गीताका भगवान हुनुहुन्छ। उहाँले नै ज्ञान र योगबलद्वारा यो कार्य गराउनु हुन्छ, यसमा योगबलको धेरै प्रभाव छ। भारतको प्राचीन योग प्रसिद्ध छ। त्यो तिमीले अहिले सिक्छौ। संन्यासी त हठयोगी हुन्, उनले पतितलाई पावन बनाउन सक्दैनन्। ज्ञान छ नै एक बाबासँग। ज्ञानबाट तिमीले जन्म लिन्छौ। गीतालाई माई-बाप भनिन्छ, माता-पिता हो नि। तिमी शिवबाबाका बच्चा हो, फेरि माता-पिता चाहिन्छ नि। मनुष्यले त गाउँछन् मात्र, तर केही पनि बुझ्दैनन्। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— यसको अर्थ कति गहन छ। गड फादर भनिन्छ, फेरि माता-पिता किन भनिन्छ? बाबाले सम्झाउनु भएको छ— हुन त सरस्वती छिन्, तर वास्तवमा सच्चा सच्चा माता ब्रह्मपुत्रा हुन्। सागर र ब्रह्मापुत्रा छन्, पहिला पहिला संगम यिनको हुन्छ। बाबा यिनमा प्रवेश गर्नुहुन्छ। यो कति महान कुरा छ। धेरैको बुद्धिमा यो कुरा रहँदैन, जुन चिन्तन गरुन्। उनको बिल्कुल कम बुद्धि हुन्छ, कम पद पाउनेहरू हुन्छन्। उनको लागि बाबा फेरि पनि भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झ। यो त सहज छ नि। हामी आत्माहरूका पिता हुनुहुन्छ परमात्मा। उहाँले तिमी आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गर्यौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। यो हो मुख्य कुरा। मन्द बुद्धिहुनेले महत्त्वपूर्ण कुरा बुझ्न सक्दैनन्। त्यसैले गीतामा पनि छ— मनमनाभव। सबैले लेख्छन्— बाबा, यादको यात्रा धेरै मुश्किल छ। घरी-घरी बिर्सिन्छ। कुनै न कुनै प्वाइन्टमा हाँछन्। यो बक्सिङ हो— माया र ईश्वरका बच्चाहरूको। यसको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— मायालाई जितेर कर्मातीत अवस्थामा पुग्नु छ। पहिला पहिला तिमी आएका हो कर्म सम्बन्धमा। त्यसमा आउँदा आउँदा फेरि आधाकल्पपछि तिमी कर्म बन्धनमा आयौ। पहिला पहिला तिमी पवित्र आत्मा थियौ। कर्मबन्धन न सुखको, न दुःखको थियो, फेरि सुखको सम्बन्धमा आयौ। यो पनि अहिले तिमीले जानेका छौ— हामी सम्बन्धमा थियौं, अहिले दुःखमा छौं फेरि अवश्य सुखमा हुन्छौं। नयाँ दुनियाँ जब थियो, हामी मालिक थियौं, पवित्र थियौं, अहिले पुरानो दुनियाँमा पतित भयौं। फेरि हामी नै देवता बन्छौं, त्यसैले यो याद गर्नु पर्छ नि।

बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौं भने तिमी पाप मेटिन्छ, तिमी मेरो घरमा आउने छौ। शान्तिधाम हुँदै सुखधाममा आउने छौ। पहिला पहिला जानु छ घर, बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौं भने तिमी पवित्र बन्छौ, म पतित-पावनले तिमीलाई पवित्र बनाइरहेको छु— घर आउनको लागि। यसरी यसरी आफैँसँग कुरा गर्नुपर्छ। वास्तवमा अब चक्र पूरा हुन्छ, हामीले यति जन्म लियौं। अब बाबा आउनु भएको छ, पतितबाट पावन बनाउन। योगबलबाट नै पावन बन्छौं। यो योगबल धेरै प्रसिद्ध छ, जुन बाबाले नै सिकाउन सक्नुहुन्छ। यसमा शरीरले केही पनि गर्न आवश्यक छैन। सारा दिन यी कुराको मन्थन चल्नुपर्छ। एकान्तमा कहीं पनि बस अथवा जाऊ, बुद्धिमा यही चलिहोस्। एकान्त त धेरै छ, माथि छतमा त डराउने कुरा छैन। पहिला तिमीहरू बिहानै मुरली सुनेपछि पहाडीहरूमा जान्थ्यौ। जे सुनियो, त्यसको चिन्तन गर्नको लागि पहाडीहरूमा गएर बस्थ्यौ। जो ज्ञानको सोखिन हुन्छ, उसले त आपसमा ज्ञानको नै कुरा गर्छ। ज्ञान छैन भने फेरि परचिन्तन गर्दै रहन्छ। प्रदर्शनीमा तिमीले केतिलाई यो मार्ग बताउँछौ। सम्झन्छौ— हाम्रो धर्मले धेरैलाई सुख दिन्छ। अरु धर्मकालाई केवल यति सम्झाउनु छ— बाबालाई याद गर्नुहोस्। यो मुसलमान हो, म फलानो हुँ— यस्तो सम्झनु छैन। आत्मालाई देख्नु छ, आत्मालाई सम्झाउनु छ। प्रदर्शनीमा सम्झाउँदा यो अभ्यास गर्नुपर्छ— मैले आत्मा भाइलाई सम्झाउँछु। अब हामीलाई बाबाबाट वर्सा मिलिरहेको छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर भाइहरूलाई ज्ञान दिन्छन्— अब जाओ बाबाको पासमा, धेरै समय बिछोडियो। त्यो हो शान्तिधाम, यहाँ त कति अशान्ति-दुःख आदि छ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ— आफूलाई आत्मा सम्झिने अभ्यास गर, अनि नाम, रूप, देह सबै भुल्छौ। फलानो मुसलमान हो, यस्तो किन सम्झन्छौ? आत्मा सम्झेर सम्झाऊ। बुझ्न सक्छौ— यो आत्मा राम्रो छ या नराम्रो छ। आत्माको लागि नै भनिन्छ— खराबदेखि

दूर भागनुपर्छ। अहिले तिमी बेहदका बाबाका सन्तान हो। यहाँ पार्ट खेल्यौ, अब फेरि फर्केर जानु छ, पावन बन्नु छ। बाबालाई अवश्य याद गर्नुपर्छ। पावन बन्थौ भने पावन दुनियाँको मालिक बन्छौ। बोलेर प्रतिज्ञा गर्नु पर्ने हुन्छ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ— प्रतिज्ञा गर। बाबाले युक्ति पनि बताउनु हुन्छ— तिमी आत्मा भाइ-भाइ हो फेरि शरीरमा आएपछि भाइ-बहिनी हो। भाइ-बहिनी कहिल्यै विकारमा जान सक्दैनन्। पवित्र बनेर बाबालाई याद गर्नाले तिमी विश्वको मालिक बन्छौ। सम्झाइन्छ— मायासँग हारेमा फेरि उठेर खडा होऊ। जति खडा हुन्छौ त्यति प्राप्ति हुन्छ। घाटा र जम्मा त हुन्छ नि। आधाकल्प जम्मा, फेरि रावण राज्यमा घाटा हुन्छ। हिसाब छ नि। जित अर्थात् जम्मा, हार अर्थात् घाटा। त्यसैले आफूलाई पूरा जाँच गर्नुपर्छ। बाबालाई याद गर्यौ भने तिमी बच्चाहरूलाई खुशी हुन्छ। उनीहरूले त केवल गायन मात्र गर्छन्, केही पनि बुझ्दैनन्। नबुझिकनै सबैथोक गर्छन्। तिमीले त पूजा आदि गर्दैनौ। बाँकी गायन त गरिन्छ नि। उहाँ एक बाबाको गायन छ अत्यभिचारी। बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई स्वयं पढाउनु हुन्छ। तिमीले केही पनि सोध्न आवश्यक छैन। चक्र स्मृतिमा रहनु पर्छ। सम्झनुपर्छ— कसरी हामीले मायालाई जित्छौ, अनि फेरि हार खान्छौ। बाबा सम्झाउनु हुन्छ— हार खायौ भने १०० गुणा दण्ड पर्नेछ। बाबा भन्नुहुन्छ— सद्गुरुको निन्दा नगराऊ, नत्र ठेगाना मिल्छैन। यो सत्य नारायणको कथा हो, यसलाई कसैले जानेका छैनन्। गीता अलग, सत्य नारायणको कथा अलग गरिदिएका छन्। नरबाट नारायण बन्नको लागि यो गीता हो।

बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई नरबाट नारायण बन्ने कथा सुनाउँछु, यसलाई गीता पनि भन्छन्, अमरनाथको कथा पनि भन्छन्। तेस्रो नेत्र बाबाले नै दिनुहुन्छ। यो पनि जानेका छौ— हामी देवता बन्छौ, त्यसैले गुण पनि अवश्य हुनुपर्छ। यस सृष्टिमा कुनै पनि चीज सदा कायम हुँदैन। सदा कायम त एक शिवबाबा नै हुनुहुन्छ, बाँकी त सबैलाई तल आउनु नै छ। उहाँ बाबा पनि संगमयुगमा नै आउनु हुन्छ, सबैलाई फर्काएर लिएर जान। पुरानो दुनियाँका आत्माहरूलाई नयाँ दुनियाँमा लैजानको लागि कोही त चाहियो नि। ड्रामामा यो सबै रहस्य छ। बाबा आएर पवित्र बनाउनु हुन्छ, कुनै पनि देहधारीलाई भगवान भन्न सकिँदैन। यस समय बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, आत्माका पंख टुटेका छन्, त्यसैले उड्न सक्दैन। बाबा आएर ज्ञान र योगको पंख दिनुहुन्छ। योगबलले तिम्रो पाप भस्म हुन्छ, पुण्य आत्मा बन्छौ। सबैभन्दा पहिला त मेहनत पनि गर्नुपर्छ, त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— म एकलाई याद गरे, चार्ट राख। जसको चार्ट राम्रो होला, उसले लेख्छ, अनि उसलाई खुशी पनि हुन्छ। अहिले सबैले मेहनत गर्छन्, चार्ट लेख्दैनन् भने योगको धार पनि लाग्दैन। चार्ट लेख्दा धेरै फाइदा हुन्छ। चार्टको साथ प्वाइन्ट पनि चाहिन्छ। चार्टमा त दुवै लेख्छौ— सेवा कति गरेँ र याद कति गरेँ? पुरुषार्थ यस्तो गर्नु छ, जुन आखिरी समयमा कुनै चीज पनि याद नआओस्। आफूलाई आत्मा सम्झेर पुण्य आत्मा बन्नु छ— यो मेहनत गर्नु छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) एकान्तमा ज्ञानको मनन-चिन्तन गर्नु छ। यादको यात्रामा रहेर मायामाथि विजयी बनी कर्मातीत अवस्था प्राप्त गर्नु छ।

२) कसैलाई पनि ज्ञान सुनाउँदा बुद्धिमा रहोस्— मैले आत्मा भाइलाई ज्ञान दिइरहेको छु। नाम, रूप, देह सबै भुलियोस्। पावन बन्ने प्रतिज्ञा गरेर, पावन बनी पावन दुनियाँको मालिक बन्नु छ।

वरदानः—

अखण्ड योगको विधिद्वारा अखण्ड पूज्य बन्ने महान् आत्मा भव आजकल जो महान् आत्माहरू कहलाउँछन् उनीहरूको नाम अखण्डानन्द आदि राख्छन् तर सबैभन्दा अखण्ड स्वरूप त तिमी हो— आनन्दमा पनि अखण्ड, सुखमा पनि अखण्ड... केवल संगदोषमा नआऊ, अरूका अवगुणहरूलाई देखेर, सुनेर पनि वास्ता नगर तब यस विशेषताद्वारा अखण्ड योगी बन्छौ। जो अखण्ड योगी हुन्छन् उनीहरू नै अखण्ड पूज्य बन्छन्। त्यसैले तिमी यस्तो महान् आत्माहरू हो जो आधाकल्प स्वयं पूज्य स्वरूपमा रहन्छौ अनि आधाकल्प तिम्रो जड चित्रहरूको पूजा हुन्छ।

स्लोगन:- – दिव्य बुद्धि नै शान्तिको शक्तिको आधार हो।

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि विशेष होमवर्क:-

अव्यक्त स्थितिको अनुभव गर्नको लागि सधैं याद रहोस्- “समस्याहरूलाई टाढा भगाउनु नै सम्पूर्णतालाई समीप ल्याउनु हो।” यसको लागि कुनै पनि ईश्वरीय मर्यादामा बेपर्बाह बन्नु छैन, आसुरी मर्यादा वा मायासँग बेपर्बाह बन। समस्यासँग सामना गर्यो भने समस्या समाप्त भएर जान्छ।